

ABSOLVENTI ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2016

Seznam absolventů 2016 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

- Follprecht Tomáš – Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy
- Horáková Klára – Hra na klavír
ze třídy Martina Hnátky
- Kinkal Matyáš - Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
- Lagová Tereza – Hra na housle
ze třídy Kristýny Bartošové
- Viktora David – Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy
- Vonášková Anna - Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka

II. stupeň

- Babičková Anna - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Fridrich Michael – Hra na elektrickou kytaru
ze třídy Bc. Simony Šteruské
- Holá Simona - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
- Horáková Eliška - Hra na klavír
ze třídy Martina Hnátky
- Huliciusová Hana – Hra na kytaru
ze třídy Mgr. Marie Jednorožcové, Dis
- Svoboda Tomáš – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové

III. stupeň

- MUDr. Mikešová Jana – Hra na housle
ze třídy Ing. Hany Kloubové

Výtvarný obor

I. stupeň

- Bořek Matyáš - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Černohorský Jakub - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré

**Kašparová Kateřina - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**
**Lagová Tereza - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**
**Tvrzová Kristýna - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**
**Vachková Adéla - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**
**Vojtek Pavel - Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**

Taneční obor

I. stupeň

**Dolejší Klára – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**
**Duchoňová Markéta – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**
**Kazíková Barbora – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**
**Šváchová Barbora – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**
**Veselá Tereza – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**
**Zikmundová Tereza – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

II. stupeň

**Toužimská Magdalena – Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Literárně – dramatický obor

II. stupeň

**Barochová Kateřina – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr. et MgA. Ivy Vachkové**

Hudební obor I. stupeň

Follprecht Tomáš

Hra na bicí nástroje ze třídy Miroslava Thumy

Do ZŠU v Novém Strašecí ve hře na bicí jsem začal chodit ve 4. třídě. Nyní jsem v osmé třídě a na bicí chodím již čtvrtým rokem. Rád poslouchám rockovou hudbu a tak mně jednoho dne napadlo, že bych mohl začít hrát na bicí. A tak jsem začal. Rok po tom, co jsem začal chodit na bicí, mi rodiče koupili bicí soupravu a tak už můžu dobře trénovat i doma. Bicí mám jednou týdně, ale minulý rok mi přibyl soubor ve kterém hraji i s ostatními žáky. Se ZUŠ jsem byl i na spoustu koncertech. Doufám, že mě bicí budou bavit i v příštích letech.

Horáková Klára

Hra na klavír ze třídy Martina Hnátky

Ahoj. Jmenuji se Klára Horáková a letos odabsolvuji 1. stupeň hry na klavír. Pamatuji si, jak jsem jako malá objímala klávesy, co jsem našla o Vánoce pod stromečkem a půl roku nato jsem se šla zapsat na klavír.

V září 2008, když mi bylo sedm, jsem šla na svou první hodinu k paní učitelce Zuzaně Stránské, se kterou jsem poté každý týden trávila 45 minut, které jsem si užívala, i když jsem byla líná a celý týden jsem necvičila.

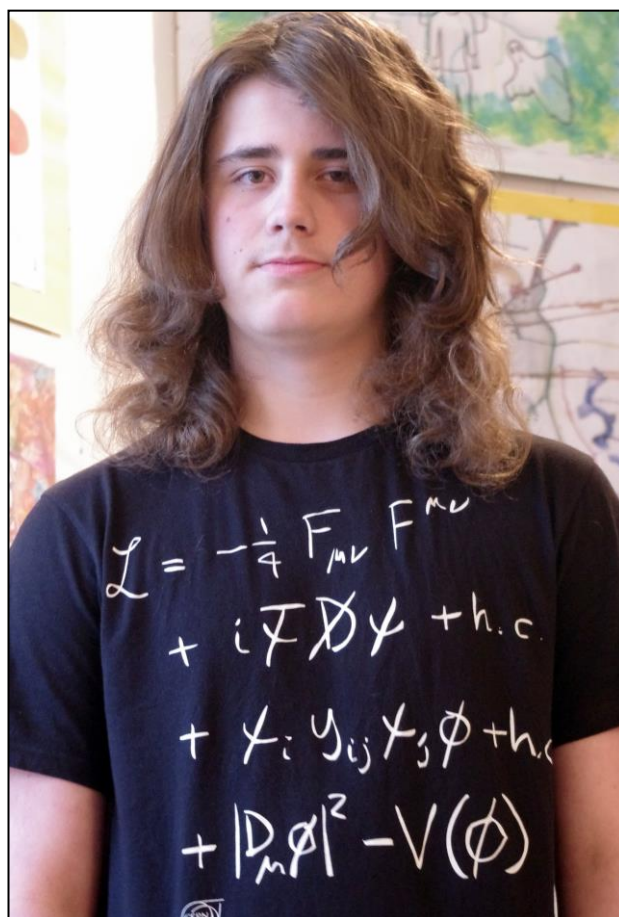
Vystřídala jsem celkem čtyři učitele a myslím, že mi každý z nich, od paní učitelky Stránské až k panu učiteli Hnátkovi něco dal. S panem učitelem se letos připravuji na absolventský koncert se skladbou "Potopená katedrála", a i když se jí trochu bojím, myslím, že se mi jí podaří zahrát.

Kinkal Matyáš

Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové

Na klavír hraji od svých 6 let. Klavír je určitě nádherný nástroj a určitě stojí za to začít na něj hrát. Díky klavíru je můj život určitě o dost bohatší. Za všechno, co umím, vděčím hlavně svým učitelům. Vystřídal jsem celkem 4. První byla paní Bártlová, kterou jsem měl moc rád. Potom jsem chodil k paní učitelce Stránské. Ta pak bohužel pro mě a pro všechny její žáky musela jít na mateřskou dovolenou. Potom jsem na půl roku chodil k panu učiteli Parobkovi. A teď chodím k paní

učitelce Teshomeové.

Díky těmhle výborným učitelům je radost na klavír hrát. Nikdy by mně ani nenapadlo (když jsem byl malý), jak moc mě to bude bavit.

Co pro mě hudba znamená? Svět bez hudby si ani nedokážu představit. Ani nechci. Znamená pro mě spoustu důležitých věcí. Dokáže mě rozveselit, roztancovat, dokonce mi i může pomoci se soustředit. Budu rád, když mě bude hudba bavit i dál, ale to nejspíš ovlivním jenom já sám.

Lagová Tereza

Hra na housle ze třídy Kristýny Bartošové

Na housle hraji od druhé třídy. Začínala jsem v ZUŠ Stochov. Do ZUŠ Nové Strašecí teď chodím třetím rokem. Hra na housle mě v poslední době hodně baví. Myslím, že je to také díky tomu, že mi rodiče koupili moje vlastní housle. Teď tomu budou 2 roky, co je mám. Hodně jsem si na ně zvykla a jiné bych už asi nechtěla. Líbí se mi, jak při hraní můžu projevit své pocity. Když mám třeba špatnou náladu, tak si jdu zahrát, a hned je mi většinou lépe. I přes to, že jsem měla období, kdy mě to opravdu nebavilo, vůbec jsem necvičila, každá hodina pro mě byla utrpením, tak jsem to nevzdala. Teď jsem za to vděčná. Hlavně tedy svojí mamince s babičkou, které mě neustále podporovaly.

V rámci komorní hry hraji v kapele. Tam chodím moc ráda. Vede nás p. uč Frolík. Našla jsem si tu i hodně dobrých přátel. Myslím, že jsme super parta. Tady vidím, že housle lze využít ve všech možných směrech.

Viktora David

Hra na bicí nástroje ze třídy Miroslava Thumy

Na začátku svého hudebního studia jsem dostal nelehký úkol: měl jsem si vybrat hudební nástroj. Hned jsem tedy zvolil bicí z důvodu očekávání jednoduchosti a nenáročnosti tohoto nástroje. V tomto ohledu jsem se ovšem těžce zmýlil, ale zároveň mě hra na bicí začala mimořádně bavit, a proto hraji dodnes. Nejdříve jsem odmítal doma cvičit, ale dnes mě rodiče vytýkají, že trávím hraním příliš mnoho času.

Vonášková Anna

Hra na klavír ze třídy Zdeňka Frolíka

Hudbě se věnuji už od malička. Moji rodiče považují hudební vzdělání za důležité, a tak jsem si já i moji bratři měli vybrat hudební nástroj, na který budeme hrát. Já jsem si nejdříve vybrala zobcovou flétnu, ale ve 2. třídě jsem začala chodit i na klavír. S flétnou jsem časem skončila, ale klavír mi zůstal. Ne vždycky to bylo jednoduché, protože mě moc nebaví cvičit, ale nějakým způsobem jsem se dostala až do 7. ročníku.

Při hře na klavír jsem se hlavně naučila vnímat rytmus (což se mi dost hodilo v tanečních) a harmonii.

Ráda bych ještě poděkovala panu učiteli Frolíkovi, že měl se mnou trpělivost a za to, že mě s ním hodiny bavily.

Hudební obor II. stupeň

Babíčková Anna

Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové

Mé setkání s hudbou je datováno od prenatalního věku. Maminka mi často zpívala a vážnou hudbu jsme společně poslouchaly, ještě než jsem se narodila. Dříve než jsem začala srozumitelně mluvit, nádherně jsem zpívala (broukala) a intonovala. Hudba (společně s četbou) je pro mě neuvěřitelným a nenahraditelným relaxem a únikem z tohoto světa. Díky mamince jsem začala hned od první třídy hrát na zobcovou flétnu (v druhé třídě jsem si přibrala klavír). Hra na tento nástroj mi šla od počátku velmi lehce, záhy jsem byla schopna zahrát různé lidové písničky a díky tomu mě hraní velmi bavilo. Mým obrovským životním štěstím bylo setkání s paní učitelkou Dagmar Pavlíkovou, která nejen že dokáže nadchnout pro hru nadané i méně nadané žáky, je vynikající hudebnicí a pedagožkou. Pochopit mou složitou povahu a zvolit ten správný přístup k mé osobě se jí povedlo neuvěřitelně rychle! Postupně jsem se učila hrát sólové party také na sopránovou a altovou flétnu. Časem jsem se stala členkou „souborovky“, díky které se m.j. významně rozšiřuje repertoár nás žáků. Navíc je zde nutný respekt jednotlivých členů souboru a je tu třeba táhnout za jeden provaz. Se sólovou hrou, ale i se „souborovou“ jsem se zúčastnila mnoha soutěží, což pro mne bylo obrovským přínosem a velkou životní zkušeností. V době, kdy se mi na druhém stupni příliš nedařilo v předmětech, které jsou mou achillovou patou (matematika, fyzika a chemie), to byla opět kamarádka - flétnička, která mi výrazně pomohla, s níž jsem se ocitla v úplně jiných dimenzích, ve kterých jsem si byla stoprocentně jistá, kde jsem byla výborná a vynikala jsem. Přemýšlím, zda jsem zažila slabé chvíle (jako například u klavíru), kdy se mi nechtělo cvičit a ač se to zdá nemožné, mám pocit (projdu –li myšlenkově celých 12 let s flétnou), že se mi to mnohokrát nestalo. Hudba je součástí mého života. Jsem vděčná všem, kteří mě k ní přivedli a podporují mě v lásce k ní ať už pasivně či aktivně. Svůj vztah k hudbě bych ráda předávala ve svém životě dál (ať už profesním či soukromém).

Romain Rolland:

„Hudba je jako déšť – kapka za kapkou proniká do srdce a oživuje jej.“

L. Beethoven

„Hudba je zjevení vyššího rozumu a moudrosti“

Platón

„Hudba a rytmus nacházejí cestu k nejskrytějším místům duše.“

Karel Svoboda

„Vyjadřuji se hudbou, jeto můj způsob, jak se vyrovnat s emocemi.“

Fridrich Michael

Hra na elektrickou kytaru ze třídy Bc. Simony Šteruské

Téměř každický závan hudby je schopen mě zaujmout. Od raných předškolních let jsem rád tvořit zvuky na různé domácí náčiní, pobrukování, nebo třeba hraní na gumičku. Když mi bylo 8 let, z poloviční vůle rodičů jsem se začal učit hrát na klasickou kytaru. Vpravdě prvních pár let mě hra téměř nebavila a ani nevím, proč jsem do ZUŠky chodil.

Zlom přišel, když mi bylo zhruba 12. Koupil jsem si 1. elektrickou kytaru. Naráz mě hraní na kytaru a hudba obecně začala bavit více a více. Stala mým pátým elementem a to tím nejdůležitějším. Na konci základní školy jsem se rozhodl už jen pro elektriku. Hrál jsem (a stále hraji) mnoho stylů, ale i tak nějaké vyčnívají. Hudbou mého srdce je moderní metalová hudba. Metalcore, post-hardcore atd... prostě core. Spíš hudbou pŕlky mého srdce. Nad klasickou kytaru jsem nikdy

nezanevřel a více než občas si zahraji folk, bluegrass nebo jen čistou sólovou kytaru. V tomto odvětví je pro mě velkým vzorem Andy McKee. A v core snad nebudu vzory vyjmenovávat, je jich až až: Bring Me The Horizon, August Burns Red a tak dále.

Velkou část mého hudebního života tvoří skládání songů. To mě opravdu baví a naplňuje. Vždy jsem měl smysl něco vytvářet a opravdu mě zahřeje u srdce, když lidi pod pódiem skandují a paří na vámi složenou písničku.

Nejenže občas rozeznívám struny, ale před zhruba dvěma třemi lety jsem začal čistě zpívat a screamovat, ale to moc nesouvisí s kytarou.

Prvního učitele na kytaru si pamatuji jen matně. Byl mladý, brýlatý, krátkovlasý, a jméno jsem zapomněl. Na dlouhou dobu byl mým kytarovým mentorem Petr Kubáč, kterého obdivuji za jeho trpělivost se mnou, páč prvních pár let, hraní na akustiku, jsem moc chutí do hraní neměl. Pak přišel zlom a hned se nálada zvedla. Bohužel Petr školu opustil a dále mými dalšími učiteli byli Ondřej Kinkal a stávající Simona Šteruská.

V 16 letech jsme s kamarády založili svoji 1. kapelu Avoid, fungovali jsme okolí tří let, než jsme se kamarádsky rozešli. Momentálně stojím u zrodu své druhé kapely, doufám s perspektivní budoucností, kde budu zpívat a screamovat.

Holá Simona

Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové

MÉ ROKY V HUDEBCE

Hudba pro mě znamená mnoho. Doprovází mě cestou autobusem ze školy domů, při psaní domácích úkolů, dokonce i při uklízení, ale v neposlední řadě se s ní setkávám v Základní umělecké škole v Novém Strašecí, kde hraji již dvanáctým rokem. Mým stálým vyučujícím je paní učitelka Dagmar Pavlíková.

Na flétnu jsem hrála již ve školce, ale až ve druhé třídě jsem se rozhodla, respektive moje maminka rozhodla, že začnu chodit na flétnu do umělecké školy. Pamatuji si, jak jsem přišla poprvé do třídy mojí paní učitelky, celá vyděšená co mě čeká, ale zjistila jsem, že ta paní učitelka je vlastně moc milá paní. A tak jsem začala pravidelně docházet do hodin a na hudební nauku, která byla samozřejmě mým oblíbeným předmětem.

Ve třetím ročníku jsem začala chodit i na hru v souboru. Když jsem tam přišla poprvé, byla jsem z toho celá paf, tolik lidí a tak velké flétny, ale zároveň jsem si připadala jako Alenka v říši divů. Chvilu trvalo, než jsem se sžila s kolektivem, ale jinak musím říct, že hru v souboru mám velmi ráda. Nejen že když se člověk trochu splete, tak to není zas až tolik slyšet, ale i to, že i přes to, zaleží na každém členu souboru a na každém nástroji, který má své dané místo. A samozřejmě také proto, že jsem poznala spoustu úžasných lidí, se kterými je vždycky velká sranda. Ano, i v hudebce se můžete smát, až vás z toho bude bolet břicho. Záchvaty smíchu nevyjímaje.

Po nějaké době, jsem začala hrát na flétnu – altovou. Ze začátku mě to strašně bavilo, bylo to něco nového, ale postupem času nadšení trochu opadlo, ale stále mě hraní velmi bavilo. Zanedlouho potom jsem přibrala ještě další flétnu – sopraninovou. Opět velké nadšení, které poté opět trochu opadlo. Nyní, už asi čtvrtým rokem, hraji v souboru na tu největší flétnu, kterou v souboru máme – na basovou a já si vždycky vzpomenu, jak jsem byla malá a obdivovala ty velké holky a kluky, kteří na ni hrály a nějak tomu nemůžu uvěřit, že to je už tolik let.

Byly časy, kdy se mi do hudebky nechtělo, a musela jsem se hodně přemáhat, abych s hraním neskončila. Takovým obdobím si myslím projde asi každý, ale o to je to pak lepší pocit, když člověk vytrvá a toto období překoná. Momentálně se do hodin téměř vždy těším a beru to jako krásný odpočinek od všeho shonu a stresu všude okolo nás. Jelikož studuji střední školu a budu letos kromě absolvování na zobcovou flétnu i maturovat, je trénování také vždy požehnanou přestávkou mezi učením.

Samozřejmě nesmím zapomenout zmínit mojí paní učitelku, která je tou nejlepší paní učitelkou na světě. A ne, nemyslím to s nadsázkou, opravdu je podle mě ta nej, protože nejen že dokáže výborně učit a má se mnou velkou trpělivost, to když už po padesáté zahraji takt špatně, ale dokáže mě i vyslechnout, když mě něco trápí, anebo si i popovídat, samozřejmě mimo hodinu.

A co mi tedy „ZUŠka“ dala? Především lásku k hudbě a možnost dělat něco jiného než jen školu, ale mít i jiné zájmy, které se mi, kdo ví, budou možná někdy v životě hodit.

Horáková Eliška

Hra na klavír ze třídy Martina Hnátky

Krásné ráno, dopoledne, odpoledne nebo večer, podle toho kdy tento absolventský sborník čtete.

Jmenuji se Eliška Horáková a myslím, že na této ZUŠce je moje jméno docela známé. :-). Je dost možné, že jsem tady letos naposledy, i když není vyloučeno, že se sem ještě někdy vrátím. Vybrala jsem si totiž, nejspíše i díky ZUŠce, studium na Vysoké škole pedagogické Univerzity Karlovy v Praze, kde bych ráda studovala dvouobor Hudební výchova a Sbormistrovství. Takže mi prosím držte palce, ať mi to vyjde. A pokud by mě někdo z Vás chtěl ještě více podpořit, tak může palce držet téměř celý květen, protože mě čeká MATURITA.

Loni jsem měla dva absolventské koncerty, z flétny a tanečního oboru. Letos mě čeká jen jeden z klavíru. Je to pro mě tak trochu výhoda, jelikož toho mám tento rok poměrně dost.

Abych se taky vůbec dostala k tomu, proč tuto práci píšu. Moje společná cesta s klavírem začala, když jsem chodila do deváté třídy. Tedy, trochu jsem hrála již předtím, ale jen tak pro sebe.

Mojí první učitelkou byla Zuzka Stránská, která mi podle mě dala nejvíc ze všech mých čtyř učitelů, které jsem za čtyři roky studia stihla vystřídat. Na Zuzčiny hodiny jsem se vždy těšila, i když jsem třeba vždy nebyla úplně připravená. Díky ní jsem poznala, jak hrát v basovém klíči, což pro mne předtím bylo nemyslitelné, jak hrát pravou i levou rukou a všechny tyto podstatné a důležité věci pro hru na klavír. Třídní přehrávky, které s námi připravovala, byly vždy milým setkáním všech žáků a rodičů. Od února 2015 je Zuzka na mateřské dovolené s malou Štěpánkou. Letos je tak hodná, že mi ve svém volném čase pomáhá s přípravou k přijímacím zkouškám, a za to jí moc děkuji.

Od pololetí 2015 byla mou učitelkou asi dva měsíce paní Jarmila Bártlová. S ní jsme zkoušely věci, které mi nachystala Zuzka. Po paní Bártlové mě učil pan Jakub Parobek, který na konci loňského školního roku naši školu opustil. Letos mám pana učitele Martina Hnátky, se kterým se chystám na očekávaný absolventský koncert. Jsem na něj opravdu dost zvědavá, protože připravujeme skladbu Lístek odvanutý od Leoše Janáčka z cyklu Po zarostlém chodníčku a v září jsem opravdu nemohla uvěřit, že něco takového dokážu zahrát. A tak Vás čtenáře již potřetí prosím o držení palců při mém posledním absolventském vystoupení.

Možná za několik let na shledanou moje strašecká ZUŠko, bylo mi velkým potěšením Tě třináct let navštěvovat, poznat skvělé kamarády a kamarádky, výborné učitelky a učitele. Doufám, že to bez Tebe nějak zvládnou :-)

Huliciusová Hana

**Hra na kytaru
ze třídy Mgr. Marie
Jednorožcové, Dis**

CO PRO MĚ HUDBA ZNAMENÁ?

Hudba je jednou z nejdůležitějších stránek mého života. A proč? Protože každý tón dokáže brknout na struny mé nálady a poopravit si ji k obrazu svému. Dokáže mě rozbřechet i rozesmát, když se zrovna cítím pod psa.

Mezi nejdůležitější vlastnosti hudby patří, že má nepřeborné množství stylů a myslím, že na světě asi nebude člověk, který by si dokázal nevybrat alespoň jeden z nich. Můj hudební styl ale není vyhraněný, spíš bych řekla, že se mi líbí od každého stylu něco. Jsou však i styly, se kterými jsem si do noty nepadla. Mezi ně patří například techno, jelikož v něm nedokážu najít melodii. Melodie je pro mě v písničkách velmi důležitá, a když má písnička navíc ještě chytlavý text, mám velké problémy, abych si nezačala rovnou propěvovat. Většinou s tím však počkám až na večer do sprchy, neboť tam můj hlas přehluší tekoucí voda. Mezi moje oblíbené skupiny patří například skupina, na které jsem vyrostla, Beatles a americká punk-rocková skupina Green Day. Mezi moje oblíbené české skupiny patří Kabát a Mandrage. Mimo tyto skupiny patří mezi mé české oblíbence ještě Pavel Calta a Tomáš Klus.

K hudbě, kterou vyloženě miluji, patří muzikálová hudba. Na ní se mi líbí i to, že písně v muzikálu tvoří příběh. Muzikálů jsem viděla už mnoho, například Děti ráje, Angeliku, Kleopatru, Krysaře, Touhu a nejlepší český muzikál Drákulu se skvělými písněmi Karla Svobody.

Další skvělou vlastností hudby je, že bych asi těžko hledala lepšího společníka pro nutná dlouhá čekání, nebo pro čas, který musím strávit v autobuse. Navíc tento společník umí bezvadně odizolovat okolní prostředí, a tak přehlušit dozajista zajímavé hovory okolních cestujících.

Hudba mě provází na každém kroku, a proto jsem ráda, že i já dokážu na něco hrát. Zvuk kytary se mi líbil již od útlého věku, a tak asi nikdy nezapomenu na den, kdy jsem si na kytaru poprvé brnkla. Mými prvními tóny mě provázal pan učitel Petr Kubač, kterého o pár let později vystřídala paní učitelka Marie Jednorožcová, která se snažila mou hru vybrousit. Musím říct, že já jsem měla na učitele kytary opravdu štěstí. Byli vždy vstřícní a ochotní cokoliv znovu a znovu vysvětlit a já bych jim chtěla alespoň touto cestou poděkovat. Díky těmto lidem, umím dnes na kytaru ledacos zahrát, jak pro radost svou, tak pro radost mých blízkých.

Hudební obor III. stupeň

MUDr. Mikešová Jana

**Hra na housle
ze třídy Ing. Hany Kloubové**

I CESTA MŮŽE BÝT CÍL

Hudba mě provází celý život, celé dětství doma pořád někdo zpíval, anebo hrál na piano. Cesty v autě se nikdy neobešly bez hodinových trojhlasných zpívání s tatínkovým brumendem za volantem - autorádio jsme v té době neměli. Ani já jsem neunikla základnímu hudebnímu vzdělání a ukončila jsem I. cyklus hry na piano, v pěveckém sboru zpívám dodnes. Ale za to, že jsem se jako uspěchaná pracující mamka od 2 dětí začala učit hrát na housle, může dcera Helenka. Když v první třídě začala navštěvovat výuku hry na housle, začala jsme se pomalu cítit hloupě, že s ní chci cvičit něco, o čem nemám ani ponětí. A tak ve snaze se naučit něco nového a být alespoň o krok před dcerou, jsem se přihlásila do naší ZUŠ. Sice jsem si připadala trochu nepatřičně, ale nakonec bývala to dříve „lidová škola umění“ a s myšlenkou na citát „i skladník ve šroubárně si může přečíst Vergilia v originále,“ jsem začala navštěvovat pravidelné hodiny hry na housle u p. uč. Kloubové.

Pomalými krůčky jsme postupovaly od základů, po čase se občas ozval tón, za pár měsíců i melodie, za dalších pár měsíců už i čistá melodie. Zkraje nepředstavitelná věc, zahrát krátkou skladbu a třeba dueto se stala skutečností. Čas strávený na hodinách houslí pro mě byl krásnou seancí v místě, kde neexistuje čas, kde člověk vezme housle pod bradu a v tu chvíli se svět kolem zastaví. Zahrada neupravená, prádlo v pračce, žehlička na prkně, děti ve škole, manžel pryč, práce i starosti daleko. V ten moment je důležité jen najít ten správný tón, zahrát tu pravou melodii a to samé dokola. Pocit, že nic víc není důležité a radost, když se to povede. Nejlepší psychoterapie, kterou znám a vřele doporučuji. Nikdy nebudu hrát v orchestru, Helenku už nikdy nepředezenu, natož abych ji mohla pomoci při cvičení, ale pocit, že si můžu zahrát i malou skladbičku mi stačí. V mém případě spíše cesta byla cíl, měla jsem na ní skvělého průvodce p. uč. Kloubovou, která trpělivě snášela všechny moje přehmaty. Děkuji jí i celé novostrašecké ZUŠ za tu příležitost alespoň nahlédnout pootevřenými dveřmi do světa hry na housle.

Výtvarný obor I. stupeň

Bořek Matyáš

**Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**

Jmenuji se Matyáš Bořek a na výtvarku chodím devátým rokem. Výtvarka mně baví, proto jsem tady tak dlouho vydržel. Jednou jsme s výtvarkou jeli na terakotovou armádu do Prahy, kde jsme strávili příjemné tři hodiny. Na výtvarce mně baví to, že když přijdem máme připravenou práci na následující 2 hodiny. Také jsme jednou hráli karty, s kterými jsme hráli hru, při které jsme se všichni pobavili a svými nápady jsme obohatili atmosféru. Tímto rokem budu končit, protože budu docházet do školy v Praze. Tuto absolventskou práci bych chtěl ukončit slovem: děkuji.

Černohorský Jakub

**Kresba, malba a modelování
ze třídy Mgr. Lady Staré**

Jmenuji se Jakub Černohorský. Na výtvarku jsem začal chodit před dvěma lety se svým kamarádem Matyášem Bořkem. Mám z ní dobré a vtipné zážitky. Například když jsme jeli do Prahy na terakotovou armádu. Ve třídě panuje velmi klidná nálada díky paní učitelce Ladě Staré, která má vždy připravenou velmi zajímavou práci. Vždy umí dobře poradit. Za tu dobu, co jsem tady, jsem získal mnoho nových zkušeností. Paní učitelce děkuji za příjemné zážitky a užitečné rady a tímto ukončuji svoji absolventskou práci.

Kašparová Kateřina

Kresba, malba a modelování ze třídy Mgr. Lady Staré

Na výtvarku jsem začala chodit ve druhé třídě a okamžitě mě to začalo bavit. Ze svých prvních hodin jsem chodila domů celá špinavá. Jednou jsem si zacákala tričko vodovkami, jednou jsem si polila nové kalhoty vodovkami. Dokonce se mi stalo, že jsem měla ruce špinavé od barvy. Byla úplně zaschlá, takže nehrozilo, že bych s ní něco kolem sebe ušpinila. Navíc patřila k tomu druhu barev, které jdou po zaschnutí umýt až za tři čtyři dny. A přesto mě řidič odmítl vzít do autobusu. Chvilí jsem ho přesvědčovala, že je to „čistá špína“, že nic neumažu, ale řidič byl neoblomný. Nakonec jsem si musela vzít rukavice a sedět v nich celou jízdu. Šťěstí, že byla zima a já je měla u sebe, jinak bych se domů nedostala.

Také si vzpomínám, jak jsem seděla jako přikovaná na židli, a poslouchala napínavé a mnohdy strašidelné příběhy, které paní učitelka neuvěřitelně živě vyprávěla (uměla

to skvěle!). Možná proto jsem jim dlouho bezmezně věřila.

Doma mám spoustu obrázků, které jsem tu namalovala nebo nakreslila. Baví mě si je prohlížet a porovnávat, jak jsem kreslila dřív a jaké pokroky jsem udělala. Je v nich skryto mnoho veselých, šťastných a hezkých vzpomínek, které si díky nim a díky trpělivé paní učitelce, která mi se vším ochotně pomáhala, mohu kdykoli připomenout.

Lagová Tereza

Kresba, malba a modelování ze třídy Mgr. Lady Staré

Letos absolvuji ze dvou oborů, jak z výtvarného, tak z hudebního na housle. Na výtvarku jsem začala chodit od druhé třídy. Ze začátku jsem chodila jenom kvůli svým rodičům. Brzy mě to ale začalo bavit a pořád sem chodím ráda. Baví mě kreslení i malba. Vždy se u toho uvolním a odpočinu si.

Tvrzová Kristýna

Kresba, malba a modelování **ze třídy Mgr. Lady Staré**

Letos absolvuji na výtvarném oboru. Vůbec jsem si to neuvědomila. Chodím sem asi od 4. třídy. Odmala mě bavilo kreslení. Na téhle škole jsem se naučila kreslit, malovat a modelovat různá témata různými technikami. Poznala jsem tu spoustu super lidí. Za celou dobu, co tu jsem, mám asi nejradši výlety, každoroční výstavu „Dvorky“ a i některé hodiny. Loni jsem poprvé jela na tradiční vícedenní výlet do Olomouce. Moc se mi tam líbilo.

Ale zpátky do školy. Když jsme byli mladší, paní učitelka nám vyprávěla příběhy. Buď to byly horory nebo sny, co se paní učitelce zdály. Po nějakém čase s tím ale přestala, že už ji nic nenapadá. Také nám slíbila, že projde zdi. Prý se jí to povedlo, když jsem chyběla.

Příští rok jdu na školu daleko a do Strašecí budu jezdit málo. Bude mi to tu docela chybět.

Vachková Adéla

Kresba, malba a modelování **ze třídy Mgr. Lady Staré**

Na výtvarku jsem začala chodit už ve školce. Moc se mi to líbilo, až na to, že mi to zasahovalo do systému. Ten byl šikovně vymyšlený: v pondělí jsem odcházela po obědě, v úterý až odpoledne, ve středu po obědě, ve čtvrtek odpoledne a v pátek po obědě. Jenže výtvarka byla ve čtvrtek a já musela jít už po obědě. Změnit to mě napadlo hodně pozdě.

Na výtvarce to bylo super. Dodnes nezapomenu na super příběhy a „horory“, které nám paní učitelka vyprávěla, když jsme malovali. Vždy jsme chtěli znovu a znovu slyšet ten o bezhlavé holčičce, ten jsme ale slyšeli jen jednou. Na konci hodiny byl učitel někdo z nás. Vymysleli jsme ostatním práci, kterou jsme dělali i my. Později to nahradilo divadlo. Celkem

byly asi tři. Měli jsme hotové plakáty a vstupenky už hodinu předem. Jednou jsme rozlili barvy na podlahu, to byl teda fofr. Na stole bylo asi pět kelímků s barvami a my chodili po stole a tak... no a najednou ty kelímky spadly, barva se rozlila všude po podlaze a my jsme ji šli rychle utřít. S tím jsme byli hotoví asi za pět minut. Měla jsem i spolužáka, který pil zelenou barvu. Bez problémů si vodovkami namíchal ve vodě super odstín a pak ho prostě vypil, nebo si vzal zelenou temperu a vysál jí rovnou z tubičky. Na otázku proč to dělá, odpověděl, že má zelenou rád. Jednou jsme na schodech udělali pavučinu z klubíček. Tím se nedalo projít, VŮBEC SE TÍM NEDALO PROJÍT!!! Prosili jsme paní učitelku, ať to tam nechá, přesto to prostříhala, aby mohli rodiče projít.

Rok jsem chodila na výtvarku do Prostějova (to bylo, když jsme se s tátou přestěhovali), tam měli problém mně zařadit, že prý nedostatek místa. Třída byla v budově střední zdravotnické školy. To bylo docela dobrý. Pak jsme se vrátili a já začala chodit na výtvarku ve čtvrtek i v pondělí. Po roce jsem přestala chodit v pondělí a chodila jsem už jenom ve čtvrtek, protože ve čtvrtek chodila skupina, ve které jsem se cítila líp. Líp se tu povídalo a bylo tu víc místa. Teď skoro všichni chodíme ve čtvrtek. Je tu míň místa, ale to je i tím, že už nejsme ve dvou třídách, ale jen v jedné. Přesto je to tu fajn a myslím si, že to tu bude fajn i v budoucnu. Jsem ráda, že jsem sem mohla chodit.

Vojtek Pavel

Kresba, malba a modelování ze třídy Mgr. Lady Staré

Do ZUŠ v Novém Strašecí chodím již přes 10 let a mám ji rád z následujících důvodů (pro lepší orientaci seřazeno do bodů):

- Setkal jsem se zde s výjimečnými kantory a žáky, kteří dokázali motivovat dokonce i mě.
- Mám pocit, že se mohu v něčem pořad zdokonalovat a vidím za sebou výsledky.
- Jedná se o jedinou školu, kde jsem dostal na vysvědčení samé jedničky.
- Líbí se mi budova školy, její historický interiér a příjemná atmosféra. Mým oblíbeným místem je chodba před vstupem do Modrého sálu s množstvím květin.

Taneční obor I. stupeň

Dolejší Klára

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a
Venduly Tyčové, Dis.**

Když jsem v pohybu, zapomenu na všechno shon kolem, zapomenu na všechny problémy a povinnosti. Je to prostě relaxace, i když některé cviky a tance jsou opravdu vyčerpávající a hodně fyzicky náročné. Tanec je pro mě prostě neodmyslitelnou součástí života. Moc děkuji své mamce za to, že mě vzala do “zušky” jen tak, jestli by se mi něco nezalíbilo. Na tancování jsem začala chodit hned, když jsem byla v zušce poprvé, ve čtyřech letech. Tanec...

Tanec je pro mě prostě úžasná věc. Zpříjemňuje mi život už od mých čtyř let. Vždy byl pro mě tanec velký zážitek, jako malá jsem tu jednu hodinu týdně považovala za něco až nadpřirozeného. Mohla jsem si vybit energii, které mám skoro vždy dost, mohla jsem uklidnit své nervy (jako starší jsem začala mít taky už nějaké starosti) a nebo se prostě jen tak pohybovat do hudby podle libosti.

Nejvíce mě vždycky bavila taneční praxe (“moderna”), ale to neznamená, že by “lidovky” nebo balet nebyly super. Poslední tři roky chodím taky na špičky. K tanci nepatří jen pohyb, je toho mnohem víc, třeba hudba, bez které se tanečník neobejde, rytmus, tempo, kreativita, představitivost, chuť trénovat a samozřejmě taky dobrý kolektiv. S holkama jsme toho hodně zažily. Společně trénujeme, jezdíme spolu na přehlídky, navzájem se doplňujeme při vymýšlení nových figur či tanců a samozřejmě jsme spolu ne jeden tanec prožily a protančily.

Když jsem v pohybu, zapomenu na všechno shon kolem, zapomenu na všechny problémy a povinnosti. Je to prostě relaxace, i když některé cviky a tance jsou opravdu vyčerpávající a hodně fyzicky náročné. Tanec je pro mě prostě neodmyslitelnou součástí života. Moc děkuji své mamce za to, že mě vzala do “zušky” jen tak, jestli by se mi něco nezalíbilo. Na tancování jsem začala chodit hned, když jsem byla v zušce poprvé, ve čtyřech letech. Později jsem v zušce byla podruhé, se školkou. Zalíbilo se mi snad všechno a začala jsem chodit i na jiné obory. Později mě však původní nadšení omrzelo a tak jsem

pomalou zájmů zanechávala. U tancování jsem však nepochybovala nikdy. Tanec bych prostě neopustila. Kdybych na něj nechodila, byl by můj život o dost chudší.

Duchoňová Markéta

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a
Venduly Tyčové, Dis.**

Tanci se věnuji již od svých 4 let, což podle mě dostatečně vypovídá o tom, že mě tanec baví a naplňuje. Za tuto dobu jsem poznala spoustu úžasných lidí, jak učitelů, tak kamarádů.

Tančit naplno je podle mě to nejdůležitější, co si musíte uvědomit, pokud se tanci rozhodnete věnovat. Kromě toho vás pochopitelně tanec musí bavit, což mě rozhodně ano. Výraz v tanci o vás vypovídá hodně, i když si to někteří neuvědomují. Jestliže budete tancovat s chutí a elánem, publikum z vás bude mít skvělý dojem a to je podle mě důležité.

Díky tancování jsem měla možnost navštívit spoustu divadel (včetně Národního)

a zúčastnit se mnoha vystoupení, což je největším oceněním za vaši odvedenou práci. Chtěla bych moc poděkovat paní učitelce Stránské a Molíkové, bez kterých bych tuto práci zřejmě nepsala. Ale velký dík patří pochopitelně i mým rodičům, kteří mě podporují v tom, co dělám a za co jsem jim hrozně moc vděčná. Tanci se chci věnovat i nadále, protože dělat to, co vás baví, je podle mě to nejdůležitější.

Kazíková Barbora

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Jmenuji se Bára Kazíková a tohle je moje absolventská práce.

Pro začátek bych ráda poděkovala mým rodičům, že je napadlo mě přihlásit do tanečního oboru. Škola mi dala

neuvěřitelně mnoho. Sebevědomí, možnost ukázat co ve mě je, nové přátele a možnost uvolnit svoje emoce. Protože když tančíme bez emocí, není to ono. Tanec musíme prožít, pro mě je tanec můj život. Možná né úplně celý, ale aspoň jeho součást. Je to dílek skládačky mých hlavních vlastností. Bez tance bych totiž prostě nebyla já. Chci taky poděkovat paní učitelce Molíkové, Stránské, Tyčové a i naší bývalé paní učitelce Skružné za to, co mě naučily. Doufám, že na nejlepší zážitky z hodin, kde jsme se všichni nasmáli, nezapomenu. Že nezapomenu na vystoupení, díky kterým jsem se cítila dobře. Když jsem byla asi ve 4. ročníku, věděla jsem, že to je to co chci dělat dál. Snila jsem o tom jaká budu dokonalá baletka a jak se dostanu na konzervatoř. Snila jsem si život, který bych přijala s otevřenou náručí. Mé velké díky patří i mým přátelům, kteří mě v tomhle všem podporovali a věřili, že to jednou někam dotáhnu. Jako mladší jsem s koukala na absolventská čísla ostatních a ani jsem si nedovedla představit, jak je to vlastně těžké. Byla to pro mě daleká budoucnost. No, a teď jsem v ní. Otvírají se mi nové obzory a já nevím, co bude dál. Což ostatně asi nikdy neví nikdo.

V tématech padla i otázka, co mi škola vzala? Přemýšlela jsem a asi jediné, co mi vzala, je čas. Nechci tím ale říct, že je to špatné. I tenhle čas byl pro mě dobře využitý a já vůbec nelituji toho, že jsem ty všechny hodiny prožila. Kdybych se mohla vrátit do minulosti, jdu a prožiju je znova. Díky ZUŠce, jsem se dostala do spousty divadel, na různé výstavy, a nebo třeba na vícedenní výlet do Olomouce. Všechny tyhle výlety do divadel, ať jsem tam vystupovala, nebo jsem seděla v hledišti, pro mě znamenají jedny z nejlépe prožitých chvílí mého života a byla bych moc šťastná, kdybych stejně jako první stupeň ZUŠ prožila ten druhý.

Šváchová Barbora

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky
Stránské a Venduly Tyčové, Dis.**

Mým asi nejoblíbenějším koníčkem je tanec. Vždy jsem si myslela, že je to hudba, ale časem jsem zjistila, že v tanci se dá vyjádřit mnohem více emocí. Například zlost, smutek, láska, štěstí a jak jsem zjistila tento rok, mohou to být i lidské vlastnosti!

Tančit jsem začala zhruba v 6 letech. Moje inspirace bylo to, že jsem se chtěla stát baletkou, ale dnes jsem moc ráda, že jsem zůstala spíše u moderního a lidového tance. V ZUŠ jsem potkala i spoustu nových kamarádů, za které jsem teď moc ráda. Tanec mě také naučil, jak se poprat s trémou, protože jsme začali vystupovat. Nejprve jen tady ve Strašecí, ale potom jsem jezdili i na jiná místa. Začala jsem také jezdit i na výlety, které byly naprosto úžasné. Můj vzor byla nejprve baletka z Labutího jezera, ale potom měl můj velký obdiv můj bývalý pan učitel Horák, který s námi vymýšlel ta nejkrásnější vystoupení, co jsem kdy tančila. Zatím mě v tanci bavily všechny okamžiky a všechny jsem si užila s nadšením. Co pro mě tanec znamená??? Skoro všechno...Nemůžu přesně popsat co, ale vím jistě, že mě dokáže uvolnit a pomůže mi, když

jsem ve špatné náladě atd. Můj nejkrásnější zážitek s tancem??? Mám jich hrozně moc a nemohla bych si vybrat jeden nejlepší. Chtěla bych poděkovat všem učitelům za to, že to se mnou celých 7 let vydrželi a tolik mě toho naučili!!! Na závěr bych chtěla říct (napsat), že tanec není jenom pro ty nejmenší děti, ale na tanec není nikdy pozdě...

Veselá Tereza

Tanec a práce v souboru ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské a Venduly Tyčové, Dis

Vše to začalo už v dobách, kdy jsem byla malá. Lásku k hudbě jsem měla už vrozenou, jelikož jsem byla často hodně hyperaktivní, tak se moji rodiče rozhodli, že mě zapíší na „tancko“. Moc jsem si tanec oblíbila. Vždy jsem se na „tancu“ vyřádila a skvěle se pobavila. Hudba a tanec pro mne rychle začaly být neodmyslitelnou součástí mého prostého života. Nedokážu si představit, že bych s tímhle vším musela někdy skončit. Kamarádky a paní učitelky se pro mne staly něčím, čemu se s klidem dá říkat rodina, mám pocit, že jim můžu svěřit vše, a taky že ano. Často mi dokáží poradit a jsem za to moc ráda.

Musím uznat, že kolem 4. ročníku jsem to poměrně dost flákala, nechtěla jsem už moc chodit a byla jsem radši s kamarádkami, které na „tancko“ nechodily. Jsem ale moc ráda, že jsem

chodit nepřestala a vydržela jsem to až do teď. Sice jsem letos měla na mále, poněvadž jsem hned první týden v září zkolabovala na hodině TV a strávila jsem týden v nemocnici, kde mi bylo řečeno, že nebudu minimálně měsíc cvičit, dokud nezjistí, co mi je. Byla jsem hrozně zničená z toho, že se můžu jenom dívat a nemůžu si zatancovat. Hudba mě lákala k tomu, abych si šla zatancovat, ale nemohla jsem. Cítila jsem, jak mi hudba rozpumpovala srdce a měla jsem pocit, jako by se do mne vlil nový život, ale prostě to nešlo. Pořád jsem si v hlavě opakovala: „Co když už nebudu moc v životě tancovat? Co potom budu dělat?!“. Každý večer jsem usínala v slzách s touhle myšlenkou v hlavě a modlila se, abych mohla znovu tancovat.

Díky Bohu mi bylo přáno a já se po měsíci pouhého dívání vrátila zpátky k tanci, plna odhodlání a chutě tancovat. (Važte si zdraví!!!) Byla na mě vidět ta upřímná radost, protože jak už jsem dříve naznačovala, hudba a tanec jsou můj život a nehodlám se toho nikdy vzdát. Tancem a hudbou vyjadřuji drtivou většinu svých pocitů. Hudba a tanec mi pomáhají „unikat“ z reality a všedních problémů.

Na tancování jsem toho hodně prožila. Ježdění na vystoupení, Dvorek, NKC, naše představení, hodiny samotné jsou velice záživné a mohla bych pokračovat ještě hodně dlouho ... Zkrátka, mám na co vzpomínat. Na každou hodinu se velice těším, je to sice makačka a ne vždycky mi to jde, ale baví mě to a dělám to ráda. Někdy je legrace se na mě dívat, když mi něco nejde. Opravdu je to celkem podívaná. (Pro paní učitelky moc ne, ale ostatní i já se vždycky zasmějeme mojí neschopností). Mé pocity při tancování a poslechu hudby se dají jen těžko vyjádřit slovy. Hudba do mě vlévá nový život, jako kdybych znovu

oživala. Hudba se rozezní, srdce mi začne bušit do rytmu moderní hudby, cítím, jak mi hudba pomalu proudí ve všech žilách, cítím, jak mnou prolíná postupně do celého těla, jako by se do mne vlil úplně nový život, posbírám veškerou energii a emoce a vložím je do tance, když hudba skončí, cítím se příjemně, odpočatě, uvolněně... Jako bych se právě zbavila všeho zlého a veškerých problémů.

Na „tancu“ jsem strávila spousty času a upřímně toho ani trochu nelituji. Mohla bych vám tu vyprávět, jak moc jsem si ty časy užívala, ale bylo by to na opravdu dlouhou „chvilku“. Budu se s „tančkem“ loučit opravdu nerada, po pravdě doufám, že se loučit nebudu muset a že ve studiu budu moct pokračovat dál.

Přeju všem, aby si užívali své koníčky stejně jako já. Ahoj!

Zikmundová Tereza

Tanec a práce v souboru ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské a Venduly Tyčové, Dis.

Na tancování chodím již od svých šesti. Už v té době jsem věděla, že tanec pro mě do budoucna bude znamenat hodně, netušila jsem však, že až tolik. Už od útlého dětství jsem doma poskakovala, hrála si na baletku a snila o tom že jednou se můj sen stane skutečností. Díky mým rodičům, učitelkám a přátelům jsem se o to mohla aspoň pokusit. Zjistila jsem však, že to není tak lehké, jak jsem si představovala, ale naopak velmi náročné. Nejvíce jsem se vždy těšila na vystoupení. Nejen na naše, ale i na vystoupení ostatních. Vždy jsem obdivovala starší holky nejen z naší ZUŠky ale i z jiných. Chtěla jsem taky umět to, co ony. V tu chvíli jsem netušila, že bude trvat celkem dlouho, než to zvládneme, že to nebude jen tak, než to dokážeme.

Díky času, který jsem strávila na hodinách, jsem získala mnoho zkušeností, trpělivost, sebevědomí, nové možnosti, nové přátele a nové znalosti ohledně hudby a hudebních skladatelů. Pochopila jsem, že nic nedokážu jen tak, ale musím chtít a hlavně musím konat, a že nikdo neskončí dokud, se sám nevzdá. Naučila jsem se mnoho věcí. Nejen mnoho tanečních i gymnastických prvků, ale i věci, které mi ulehčí některé životní situace. Třeba jít si za svým cílem, naslouchat názorům ostatních, nevzdávat se jen tak, věřit sobě i všem okolo sebe a nebrat vše, co dokážu, na lehkou váhu. Také jsem si díky tancování uvědomila, že všem nejde všechno. Někdo je prostě lepší v tom a někdo zase v něčem jiném. Ale když do tance vložíme kus sebe, bude to vždy nanejvýš dobré a určitě originální. A to je důležité, protože tanec bez emocí a bez originality sice může být dobrý, ale nikdy ne nejlepší.

Dlouho jsem přemýšlela, co mi tancování vzalo. Dospěla jsem k názoru, že jediné co mi tanec vzal, je asi čas. Nejen ten, který jsem strávila na hodinách a vystoupení, ale i čas který jsem strávila doma, protože mě bolely svaly a neměla jsem sílu ani energii jít za kamarády. Ale za to vše to stálo a jsem za to svým způsobem ráda. Tanec je prostě

neodmyslitelná část mého života. A tímto bych chtěla poděkovat paní učitelce Molíkové, Stránské, Tyčové a naší bývalé paní učitelce Skružné za ty zkušenosti, které nám předaly, za jejich ochotu nevzdávat to s námi, za choreografie, které s námi nacvičovaly i když jsme někdy vypadali spíše jako stádo koní, za taneční, gymnastické i herecké prvky které nás naučily, za čas který s námi strávily a hlavně za jejich trpělivost. Také velké díky patří mým rodičům, kteří mě přihlásili a snažili se jezdit na každé vystoupení, na které mohli, a mým přátelům za jejich podporu a trpělivost s mým chováním, když jsem byla unavená z tancování. A nakonec dle mého názoru patří můj oblíbený citát:

„Miluj tanec v sobě, a ne sebe v tanci“ Frank Townen

Taneční obor II. stupeň

Toužimská Magdalena

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Taneční obor v ZUŠ v Novém Strašecí navštěvuji už 12 let. Za tuto dlouhou dobu jsem se toho mnoho naučila. Nejenom, že teď už umím poskládat taneční prvky k sobě, ale také umím vyjádřit své pocity právě pomocí tance. A to si myslím, že je cílem jak učitelů, tak i mým.

Své emoce a pocity nemusím vyjadřovat pouze pomocí slov, ale nyní i pomocí tance. Za těchto dvanáct let jsem měla pět pedagogů. Paní Stránskou, Molíkovou, Skružnou, Tyčovou a pana Horáka. Všem patří moje poděkování, protože bez nich bych neuměla to, čím se dnes můžu chlubit a jsem na to velice pyšná.

A co pro mě tanec znamená? Proč tanec nadevše miluji? Odpověď se někomu může zdát jednoduchá – baví jí to, avšak pro mě je to srdeční záležitost. Je to

činnost, při které se uklidním, přijdu na jiné myšlenky a uteču do jakéhosi paralelního světa, kde jsem jenom já a tanec, nic jiného v tu chvíli nevnímám.

Proč chválím tanec? Neboť on člověka osvobozuje od tíže věcí, spojuje osamělého se společenstvím. Hudba mě vždy rozpohybuje tak jako vítr vodní hladinu, pak si připadám tak volná, tak nespoutaná. Od malička si říkám, kdykoliv tančím, mohu utéci od čehokoliv. Vlastně je to pro mě taková forma terapie, která působí vždy jen chvíli. Terapie nebo droga? Těžko říci... Snad obojí.

Literárně-dramatický obor II. stupeň

Barochová Kateřina

**Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy
Vachkové**

Na své začátky s recitací a divadlem si pamatuji velmi dobře. Ve třetí třídě jsem se přihlásila poprvé na recitační soutěž při základní škole, protože můj starší bratr tohle všechno absolvoval a já jsem chtěla být jako on. V tomto věku si skoro žádné dítě neuvědomuje, co ho pořádně baví a zkusí spoustu zálib. Ani já jsem jen u „dramatiku“ neskončila. Ještě před nástupem do LDO jsem již jako malá copatá holčička v sukénce tančila. Prý přetrvávají jen ty opravdové záliby a člověk nakonec vydrží jen u toho, co ho baví nejvíce. Tanec mě sice velmi baví, ale u „dramatiku“ jsem zůstala až do absolvování druhého stupně.

Ve svých devíti letech jsem tedy začala chodit na LDO k paní učitelce Martině Tothové - Černé, kde jsem se začala potýkat s prvními veřejnými vystoupeními. Nejdříve to bylo jen o předvádění se před rodiči na podiu, ale později jsem si začala uvědomovat nástup trémy. Čím jsem byla starší, začaly přicházet i první úspěchy, na které mě připravovala nejen Martina, ale i paní učitelka Iva Dvořáková - Vachková a pod jejím vedením jsem i absolvovala poprvé a zakončím s ní i druhý stupeň dramatického oboru.

Díky práci obou učitelek jsem se dvakrát podívala do celostátního kola recitační soutěže a jednou jsem zastupovala svoji současnou střední školu. Se souborem jsme účinkovali na mnoha divadelních přehlídkách.

Nejen díky úspěchům, ale hlavně tím, jak jsem vyrůstala a dospívala s „dramatikem“, jsem si začala svou budoucí profesi představovat právě v tomto oboru a také jsem se tím řídila při výběru střední školy. Studuji střední pedagogickou školu se zaměřením na dramatickou výchovu. Nyní jsou mé představy a cíle o budoucnosti o něco dál a mám větší škálu priorit. Rozhodla jsem se, že nebudu pokračovat na vysoké škole s dramatickým oborem, ale chtěla bych jít studovat psychologii se speciální pedagogikou. „Dramatik“ nezavrhuji. Krom divadla, které stále na někoho hraji, bych se chtěla podívat do praxe dramaterapie a samozřejmě, pokud čas dovolí, si i párkrát zahrát v amatérském spolku jen tak pro zábavu a potěšení. Uvidím, kam mě ještě vítr života zavane.

Když vzpomínám, co mi „dramatik“ ve Strašecí dal, nevím o čem nejdříve psát. Naučil mě odbourávat stres, nebát se vystoupit před více lidmi, i když trému před vystoupením stále nezapřu. Díky mým skvělým paním učitelkám jsem si oba stupně studia velmi užila a s radostí prochodila, ať už na podiu, ve třídě, na soutěžích nebo přehlídkách. Oběma proto patří obrovský dík!

...HODNĚ ŠTĚSTÍ...